USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **N. H. T.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 8. 2022, č. j. 19 Az 13/2022-43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022, č. j. OAM-288/ZA-ZA11-HA13-2022. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 3. 2022 tak, že azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 31. 8. 2022 (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit. Stěžovatel napadenému rozsudku vytýká nesprávnou aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Namítá, že žalovaný opomněl hodnotit skutečnost, že stěžovatel byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody uloženého za spáchaný zločin, a krajský soud právní posouzení žalovaného v tomto směru aproboval.

[2] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[3] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti

zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[4] Pokud se týče posledního z uvedených typových případů přijatelnosti, zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí bude shledáno především tehdy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy *zjevných* pochybení krajského soudu.

[5] Žádný z uvedených případů přijatelnosti není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[6] V projednávané věci klíčovou a jedinou právní otázkou neudělení doplňkové ochrany z důvodu, že se o ni žádající cizinec dopustil vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28 (č. 3546/2017 Sb. NSS), dovodil, že kvalifikace činu jako zvlášť závažného zločinu ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, nemůže být jediným kritériem posuzování závažnosti činu. Správní orgány a soudy musí závažnost posoudit podle všech relevantních okolností konkrétního případu, mimo jiné polehčujících a přitěžujících okolností. Závěry citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud konzistentně aplikuje (srov. např. rozsudek ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 Azs 213/2020 - 29, nebo usnesení ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 218/2021 - 28, či ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 - 28). Děje se tak i ve věcech skutkově obdobných nyní posuzované věci (srov. např. usnesení ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Azs 140/2021-32, ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020 - 29, či ze dne 17. 2. 2021 č. j. 7 Azs 331/2020-19). Uvedená judikatorní praxe Nejvyššího správního soudu je zároveň v souladu s čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (Úř. věst. L 337/9 ze dne 20. 12. 2011), jak byl vyložen Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, C-369/17, *Ahmed*, zejm. body 55 a 56.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal citovanou judikaturu rozpornou. Rovněž necítí potřebu se od této judikatury odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního právního pochybení způsobilého negativně dopadnout do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak, krajský soud korektně aplikovat citovanou judikaturu na projednávanou věc. Stěžovatelem poukazovaná okolnost, že byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, a to krátce

před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, totiž zjevně ve světle ostatních okolností hodnocených žalovaným i krajským soudem na závěru o správnosti postupu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nemůže nic změnit.

[8] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.) Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu